

· ἐπὶ τριακοντείαν καὶ ἐπίθυμων νὰ ἔσκολουθήσῃ.
· οὐ ὅτι τὰ εἴπον δύλα, ναΐς, δύλα... Τώρα πηγαίνωμεν
· παυθῶμεν, καλήν· ἐντάμωσιν!

Ι Θείψας τὰς χειράς τοῦ πάτερ 'Ελισσαίου καὶ τοῦ μνή-
ς τῆς Σάσσας, ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα καιμηθῇ.
νοεῖται, ὅτι οὐδεὶς ἔκοιμηθη καθ' ἄπαντα τὴν νύκτα.
ῆμεθα κατατεθλιμένοι. Καὶ πῶς νὰ μὴ λυπηθῶμεν;
γαπῶμεν καθ' ὑπερβολὴν. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἡδύνατο νὰ
σῇ λογικῶς θσα ὁ θεῖος εἶπε καὶ ἔκαμε. Τι συνέβαινε
; Μήπως παφερόνησ; Μήπως ἔπειθεν ἀλλοφρόσου
... Ο βίος δυώς του Όιζων 'Αρσονασίειντος ὑπῆρχεν ἥσυ-
α τακτικός ... Τίς ἦτο δὲ ἔκεινος ὁ Ναζίνης Σερέδας,
οὗ οὐδέποτε εἴχε λαλήσει εἰς τινα; 'Η θεία καὶ ὁ πάτερ
ταῖς λέγουσι τώρα ὅτι τὸ δνομά του ἡτο γεγραμμένον
οῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου του καὶ ὅτι ἄπαξ κατ ἔτος
ε μνημοσύνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ στρα-
υ τούτου, φονευθέντος ἐν τῷ Πολωνικῷ πολέμῳ ἀρι-
ὴν 14 Μαΐου. Τίς ἦτο λοιπὸν ὁ δυνθρωπός οὗτος καὶ
δεσμὸς τοὺς συνέδεεν; Οὐδεὶς ἔγνωθις καὶ οὐδεὶς ἀλη-
ροτεπάθητο γὰ τὸ μάθη. Θώ ἦτο, ἐσκέπτοντο, φίλος τις,
ἰελφος, ἴσως ἀρχηγὸς του. . . Σὺ συντόμω, οὐδεὶς ἐπί-
ν ὅτι τὴν ἡμέραν ἔκεινην ὁ θεῖος ζειτλεῖν ἐποθάνη.
ἀνὴρ ὑγιέστατος, ἐνεργητικός, διίγνων, ως ἐπίον, βίον
κωτάτον, θάλασσαν ἀπέθηκεν ὥρισμενον ἡμέραν; Μήπως
χειρὶν ὑπὸ δργανικῆς νόσου; 'Αλλ' οὐδεινά τοιαστὴν ἔχει-
σι υπελογίσαμεν καὶ ἐσκέφθημεν πάντα, ἀπερασίαμεν
τίσμαν τὸν θεῖον, ὑφ' οἰονδήποτε πρόσγημα, νὰ ἔλη-
μας εἰς τὴν πόλιν ἢ μάλιστα εἰς τὴν Μόργχαν, διὰ νὰ
οὐδειθῶμεν πεφημισμένον ἰατρὸν. 'Ατυχῆ θεῖ! Δὲν τὸν
μεν... (ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Διήγημα Ἰερώνυμος)

(Συνέγεια) συνέρχεται στην πόλη

XVII

‘ἡν ἐπομένην πρωίαν εἶδον ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν Σιναιῖα
χουμένην μετὰ τῆς μητρός της. Μετ’ ὀλίγον, εἶδον τὸν
ιστὸν καὶ τὸν κόμητα Μαλιέβσκην. ‘Ο νεαρὸς κόμης, μοι
λε: οἰκείως καὶ φιλικῶς, καθ’ ὅσον καὶ ἔξ ὅλων τῶν ἐπι-
πτῶν τεού δικίου, μόνος δὲ κόμης ἥρχετο εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ ἡγαπάτεο παρὰ τῆς μητρός μου. ‘Ο πατήρ μου ἦν
ἐξετίμη, καὶ διάσκις ὠμίλει πρὸς αὐτὸν, τῷ ἀπετείνετο
σθλητικῶς σγεδόν.

— Ah, monsieur le page, ἔργατο δὲ Μαλιέσκης, χίρω
ὑδίοι τε συνήτησα. Τι κάμην ἡ ὥραια βασιλισσά σε·;
Ἐδώ πάρεστον καὶ δροσερῶν πρόσωπῶν του, τόσον μοι ἡ τοῦ ἀντι-
λεκτῆν στιγμὴν εἰσένιν, ἀλλὰ μὲ προσηγένειζε τόσον συμ-
βολήν, ώπτε δὲν ὦ ἀπόντες διέλου.

— Σεῖς, φίλε μου, θυμόντε αἰώνιώς ἐναντίν μου, ἔγκρηθησαν οὗτοι. Ἀλλὰ εἶναι μάταιον. Δὲν σᾶς ἀπέδοσα ἐγώ τίτλον ἀκόλουθου· μόνος ἐγείνατε τοιοῦτος, οἱ ἀκόλυθοι με σύδέπτε παρακρήνονται τῆς βασιλίσσης των, ἐπιτούτου μου δὲ νὰ σᾶς εἴπω, διὶ σεῖς λίγα ἀσθενῶς ἐκπλήρωσε καθῆκεν σας τοῦτο.

— Πότε;

— Οἱ ἀκόλουθοι εἶναι ύποχρεωμένοι νὰ γνωρίζωτι πάντα τι ἄρρεντι τὰς δεσποινας. Ἐπίσης εἶναι ύποχρεωμένοι νὰ

— Τι θέλετε νὰ εἰπητε μὲ αὐτό.

— Τί θέλων νὰ εἴπω; Νομίζω διτὶ ἔκφραζωμαι λίαν καθης.
· Ὡμέρων καὶ νύκτας τὴν ἡμέραν είναι ὅλα ύπὲ τὸ φῶ
ἰ τὰ ἀντιλαμβάνηται πᾶς τις, ἀλλὰ τὴν νύκτα, εἰς τ

σκέτος ἀναμένουσιν ὅλαις αἱ δυστυχίαι. Σᾶς συμβουλεύω δὲ, νὰ μὴν καὶ μηθῆτε τὴν νύκτα, ἀλλὰ νὰ παραφυλάξτε μὲ δλεῖς σας τὰς δυνάμεις. Ἐνθυμηθῆτε καλὰ τὴν νύκτα, τὴν βρύσην καὶ τὴν διήγησιν τῆς βασιλίσσης, ίδον ποῦ πρέπει νὰ κατασκοπεύθητε καὶ θὰ μοι ὅρπιλέτε γάριν διὰ τὴν συμβούλην μου.

Ο Μαλιέβηκης ἔγελασε καὶ μοὶ ἔστρεψε τὴν ράχιν του. Οὗτος βεβαίως δὲν ἔδιδεν ἰδιάζουσαν προσοχὴ δι' οὓς μοὶ εἰπεν· ἔγέλα καὶ ἀνοητευ, ἀλλὰ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὡστε ἔκαττα λέξις του εἰσέδουεν εἰς τὰς φλένας μου ὡς δηλητήριον. Τὸ αἷμα ἀνήρχετο εἰς τὴν κεφαλήν μου. "Α, ίδου τί είναι! εἴπον κατ' ἐμαυτόν· καλέ! Η χθεσινή μου παμαμονή ἐν τῷ κήπῳ ἐπῆγεν εἰς μάτην." Α, δέν θα γίνη ἄλλην φοράν τούτο, ἐκράγασα βροντοφώνως, καὶ ἐκτύπησα τὴν κείρο μου ἐπι· τοῦ στήθους μου, ἀ· καὶ δέν ἐγνώριζα τί ἐπρόκειτο νὰ γίνη. "Ο ίδιος Μαλιέβηκης μὲ πρωτακεῖ εἰς τὸν κήπον, ἐσκέφθην, οὐς τος μόνον ἐφλυάρει, καὶ βεβαίως δὲν είναι αὐτὸς δυτική τὴν βλέπει τὴν νύκτα, ἀλλὰ ποῖος είναι ὁ ἄλλος;" Αδιάφορον δυτικής καὶ δὲν ἦναι, δέν θὰ τῷ ἐπιτρέψω νὰ παρουσιασθῇ ἔμπροσθεν μου! Θὰ παρασυλάξω, τὰ ξέρω δλα εἰς φῶς, καὶ θὰ ἐκθέσω καὶ αὐτὴν, τὴν ἀπίστον, ἀκόμη, ἀπεκάλουν δὲν ἀπίστον τὴν Ζιναΐδα. "Οστις καὶ ἂν ἦ· ας αὐτὸς, θὰ τὸν συντάθιμο.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἔκγαγον ἐκ τοῦ γραφείου μου, τὴν πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀγορασθεῖσαν ἀγνωστὴν μάχαιραν ἐδοκίμαστα τὴν αὐχήμην καὶ τὸ κοπτεόν αὐτῆς μέρος, καὶ μετὰ ψυχρότητος ἔθεσα αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ὡς ἡ πρᾶξις αὐτῇ νὰ μη ἡτο ἀγρία καὶ ἡ πρώτη Ἡ καρδία μου ἐν ἑμοὶ μετετράπη εἰς κακὴν καὶ ἀπειλιθώθη. Μέχρι τῆς νυκτὸς δὲν συνέστειλα τὰς ὄφεις, μήτε ἐδῆκα τὰ χεῖλα μου, καὶ ἐν ἀριστώ τινι σκέψει ἐρετκήμενος, πειστάτουν ἐν τῷ δωματίῳ μου, ψήλαφῶν τὴν ἐν-ῶ θυλακίῳ μου μάχαιραν καὶ προστιμαζόμενος εἰς τὴν διάπραξιν στυγεας τίνος πράξεως. Τὰ νέα ταῦτα καὶ ἀτυνήθη πρόσθ με συναποθήματα, τόσον μὲ κτετέχον καὶ τόσον μὲ ἐφαίδρυνον, ὥπτε περὶ τῆς Σιναϊτῶς πελῶ δίλιγον τὰς στιγμὰς ἔκεινας ἐπικεπτάμην. Εἰς τὸν νοῦ, ἐφέρετο πάντοτε τὸ ποιῆμα τοῦ Πούτκν, «Οἱ Ἀδιγανοί» καὶ ὁ νεαρὸς Ἀλέκος, ἴδιως δὲ ὁ στίγος ἔκεινος, ὃς ὁ ἐκκεντρικὸς σύζυγος φονεύει τὸν Ἀλέκον μετὰ τῆς ἐρωμένης του, καὶ σχεδὸν ἐψιθύριζον τὸν στίγον:

— Ποῦ τρέχεις, ώραίς νεανία, σταμάτητε θὰ σὲ φυγεύσω.

Μετ' ὅλιγον δὲ ἐνδιμίζα δτι ἔχουσαν τὴν Ζεμύραν ψιθυρί-
ζουσαν.

— Είσαι πλήρης αἰματος, τι ἔπραξες; — «Τίποτε!» με ποιον μειούμα υπερηφνείας, ἐπανελάμβανον αὐτὸ τὸ «τίποτε!» Ό πατήρ μου ἦτο ἀπών τὴν ὥσταν ἔκεινην ἄλλ' ἡ μήτηρ μου, ἦτις, όσα συνήθως, εύρισκετο εἰς ταραχὴν, βιέπουσα τὴν ἔξημμένην μοσφῆν μου, μοι εἴπε κατὰ τὸν δεῖπνον: «Τί ταρασσεσαι σὸν ποντικὸν εἰς τὸ κλευθῖ;» Άδεν ἀπήντησα ὡδὲν εἰς τὴν ἑρώτησιν της τρύπην ἄλλ' ἔκριψθην: «ᾶ! καὶ ἂν ἐγνώσῃς τί μελετῶ!» Έπήκαινον 11 ὥραι: μετέθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἀλλὰ δὲν ἔξειδυθην, ἀνυμένων τὸ μεσονύκτιον ἐστήμανε καὶ αὐτό. «Καιρό!:» ἐψιθύριτα μέσω τῶν ὁδῶντων μου, καὶ διηθύνιθην πρὸς τὸν κῆ-ον.

Από της μεσημβρίας είχον εύη μέρος δύτικα παραφυλάξτω. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, διπού ὑπηργεῖν ἡ φράκτη, ἥγειροτο ὠσαῖς ἐλάτη, ἔκειθεν ἡδυνάμην, καθ' ὅτον ἐπέτρεπε τὸ σκότος νὰ διακρίνω τὶ ἐγένετο πέρικ μου· απὸ τοῦ μέρου τούτου ἐξείνετο ὀρισθεὶδη δόδε, ἥτις πάντοτε εἰς ἐμὲ ἐφαίνετο μυστηριῶδης, καὶ ἦτις κατέληγε εἰς μικρὸν πεύστερον κυκλούμενον ὑπὸ ἀκακιῶν, ἐπὶ τῆς ἄμουσος δὲ τῆς ὁδὸς διεκίνοντα τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, τῶν διεργούμενών εἰς ἐκεῖνην.¹ Επλήστιασται ἥσυχως πρὸς τὴν ἐλάτην καὶ ἥστισα νὰ καταπούειν

Ἡ νύκ ἥτο ἡ τυχος, ως καὶ κατὰ τὴν παραμονὴν ταύτης.
Ἀλλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπῆρχον ὀλιγάωτερα νέφη τὰ ἄκρα δὲ
τῶν κλάδων ως καὶ τὰ ὑψηλὰ ἄκρη, ἐφεινοτο καθαρότατα.
Αἱ πρῶται στιγμαὶ τῆς ἀνακυρσῆς ἦταν καταβλητικοὶ καὶ
ἄποιτικοι. "Ηλυην ἔτουμος δὲ" δλα καὶ ἐσκεπτόμην πότε θὰ
ἔλθῃ ἡ στιγμή γὰρ καρυγμάτων:

— «Ποῦ πάς; & ἀπόθενε!» Ἐκάστη λέξις ἔξ αὐτῶν μοι ἐφαίνετο γνώ̄μης, ἐνδύμαζον δὲν ήτα πωλη φο̄ά καθ' ἥπα τὰς ἔλεγον. «Ἐκαστος δὲ φίθυρος μετ' ἐφαίνετο ως ηγοος βημάτων ... Ήτοι μαζόμην καὶ ἐρριπτόμην πρὸς τὰ ἐμπρός

Άλλα παρῆλθεν ήμισεις ώρα, και ὁ ἐρεθίσμας μου κατεστήσατε, η δὲ κεφαλή μου ἐψυχράνθη. Η συναίσθησις δὲ τοῦτα πάντα τὰ πράττω εἰς μάτην, διτὶς ή θέσις μου ἡτο δόλιον γελοία, καὶ διτὶς ὁ Μαλιέβσκης μὲ περιέπαιζεν, ηρξατο νὰ καταλαμβάνῃ τὴν ψυχήν μου. Ἐγκατέλειψα τὴν κρύπτην μου καὶ περιήλθον τὸν κῆπον. Οὐδεὶς, μήτε ὁ παραμικρὸς θύρωνος ἡκουστό· τὰ πάντα ἤσαν ἥσυχα, ὡς καὶ ἡ κύνη ἡμῶν ἐκοιμάτο ἐντὸς τοῦ φωλεοῦ τῆς διερχόμενος πλησίον τοῦ πορτοκαλιώντος ἀνεμνήσθην τὴν συνέντευξίν μου μετὰ τῆς Ζιναΐδος καὶ περιέπεισα εἰς ρεμβατόν.

Αἴφνις ἀνεταράχθην. Μὲ ἔξηγειρε τοῦ φεύγοντο μου, δὲ τριγμὸς ἀνοικεῖσης θύρας, καὶ κατόπιν δὲ θρῦψης θραυσμένου κλαδίσκου ἀπελιώθη καὶ ἔμεινα εἰς τὴν θέσιν μου. Ζωγρὰ ἐλαρρὰ βήματα ἡκουσθησαν εἰς τὴν απαράπον τοῦ κήπου, καὶ ἐραίνοντο πλησιάζοντα πρός με. «Ἴδοι τὸν... Ίδού τὸν τέλος!» ἐψιθύρισα καὶ εξήγαγον τὴν μάχαιραν τοῦ θυλακίου μου. Ἐρυθρά τινα σημεῖα ἐφαίνοντο ἀπλούμενα πρὸ τῶν ἐφθαλμῶν μου, ἀπὸ τὴν ταραχὴν δὲ καὶ τὸν φόβον ἡγέρθησαν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου... τὰ βήματα ἡκουόντο ἐρχόμενα πλησίον μου, ἔγω δὲ ἐκινήθην καὶ ἐβάστα κατὰ τοῦ πλησιάζοντος... Ἐφάνη εἰς ὑψηλὸς ἀντρό... Θεέ μου. Ἡτο δ πατήρ μου.

Τὸν ἔγνωστα ἀμέσως, καὶ τοι κρυπτόμενον ὑπὸ μελανὸν μανδύαν, δὲ πῦλος ἐκάλυπτε σχέδον τὸ πρόσωπον. Βεδίζων δὲν μὲ παρετήρησε διόλου ἐνόμισα διτὶς ἔτρεμεν ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, τὸ θάρρος μου ἐξέλιπε, δὲ δὲ Οὐθέλος ἐγένετο πάλιν ἔναθδε μαθητῆς τοῦ σχολείου. Τόσον ἡ αἰφνίδιος αὔτη παρουσία τοῦ πατρός μου μὲ ἀτάραξεν, ὥστε κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς δὲν ἀντελήθην, πόθεν ἥρχετο καὶ πρὸ ποιον μέρος διηθύνετο. Τότε δὲ ἐσυλλογίσθην «Ποῦ δ πατήρ μου μεταβαίνει», διτὶς ἡσυχασσαν πέριξ μου. Ή μάχαιρα μοῦ εἶχε πένη ἐν τῶν χειρῶν εἰπὲ τῶν χόρτων, μήτε ἐσκεφθῆν δὲ νὰ τὴν ἀναζητήσω. Ἐπιστρέψων εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐπληγίσασα εἰς τὸ θρανίον καὶ παρετήρησα πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου τῆς Ζιναΐδος. Οἱ μικροὶ καὶ ὀλίγον φαινόμενοι μελοπίνακες, ἐκουάνιζον ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς, διπέρ μετέθειν δὲ σύρανδος. Λίρνης τὸ φῶς αὐτῶν ἥρξατο μεταλάσσον... Οπισθέν των διέκρινα — αὐτὸ τὸ εἰδὲν καθαρὰ — σχηματιζόμενον σῶμα: ἀνόρρος, ὅπερ μετ’ ὀλίγον ἔχαθη.

— Τι εἶναι τοῦτο; ὑπενθύρισα, διτὶς ἐπέστρεψψ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἡτο ὄνειρον, γεγονός ή... Η συνέχεια τῶν ἴδεων αἵτινες διηλθον τοῦ νοῦ μου τόσον ἤσαν καὶ περιέργοι, ὥστε δὲν ἐτόλμησα νὰ ἔχακολουθήσω ἐνδιατρίων εἰς αὐτάς.

XIX. Η Ζιναΐδα

Ἡγέρθην τὴν πρωῖτην μὲ σφραδρὸν πονκέφαλον. Η συγκίνησις τῆς προτεραιας ἔξηρανίσθη, ή μᾶλλον εἶχε μεταβληθῆ εἰς βαρετάν τινα δύνην, ητὶς ἡτο δῶλως ἀσυνήθης εἰς ἐμὲ, καὶ ητὶς δομοίαζει πρὸς τὴν θλίψιν, ητὶς αἰσθανόμεθα κατὰ τὸν θάνατον προσφιλοῦς μας ἀντικειμένου.

— Τὶ παρατηρεῖς αὕτως σᾶν κόνικας ποῦ τὰ ἔχει χαμένα; μοὶ εἴτε, συναντῶν με, δ. Λούστιν. Κατὰ τὸ πρόγευμα κρύψα παρετήρουν ποτε τὸν πατέρα μου δ πατήρ μου κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἡτο ἀτάραχος, ἔγω ἡ μήτηρ κατὰ τὴν συνήθειάν της ἐπίσης, ἡτο τεταραγμένη. Ἀνέμενον νὰ μοὶ διμιλησῃ δ πατήρ μου δεσποτικῶς, ὡς ἐπραττεν ἐνιότε, οὐτος διμως τὴν ἡμέραν ταύτην σὺδὲ μίαν θωποίαν μοι ἀπέτεινε. Θά τὰ εἴπω πολὺ εἰς τὴν Ζιναΐδα, ἐσκεπτόμη... Τὲ μελέτε πλέον, μαζύ μας δῆλα ἐτελείωσαν. Μετέθεν παρ’ αὐτῇ, ἀλλὰ δχι μόνον δὲν κατέρθωσα νὰ εἴπω τίποτε, ἀλλὰ μήτη νὰ ἀπομακρυνθῶ εἴχον τὴν δύναμιν, ως ἡθελον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἴχεν ἐπιστρέψειέν Πετρουπόλεωδιά τὰς ἡμέρας τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων, διιδὲ τῆς πριγκηπέστης, παιδίον δεκατριῶν ἐτῶν. Η Ζιναΐδα λαβούστα με ἐκ τῆς χειρός, μὲ ἔφερε πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ δεικνύουσα ἐμὲ τῷ ἔλεγεν: — Νὰ, δ ἀγαπητός μου Βαλόγιας ποῦ σου ἔλεγα (ἡ Ζιναΐδα πρώτην φοράν μὲ ἀπεκάλει αὕτως), θὰ ἔχης συντροφιὰ ἐδῶ. Καὶ τὸν ἀδελφὸν μου τὸν λέγουν ἐπίσης Βαλόγια, σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν ἀγαπᾶς. Δείξατέ του τὸν Παυσίλυπον, πηγαίνετε μαζύ εἰς τὸν περίπατον, λάβετέ τον ὑπὸ τὴν προστασίαν σας.

Η Ζιναΐδα λέγουσα ταῦτα ἐπέθετεν ἀμφοτέρας τὰς της ἐπὶ τῶν ὕμων μου, ἔγω δὲ τὰ ἔχασα κυριολεκτικούς εποιάσησαν, τοῦ μικροῦ τούτου παιδίου, μὲ κατέστησε παιδίον. Ἐβλεπον ἀφώνως τὸν παῖδα, δοτὶ; ἐπίσης αἱ μὲ προσητένιζεν. Η Ζιναΐδα ἐγέλασε καὶ μᾶς ἐπληγακαλεῖσθητε παιδάκια μου», εἶπεν ἡμεῖς δὲ ἐνηγκαλίσθητε τὰς συνοδεύσω εἰς τὸν κῆπον; ἡρώτησα τὸν φίν της.

— Οπως θέλετε, ἀπτσκιρή ὁ νεαρὸς μαθητής τῆς ειωτικῆς σχολῆς, μὲ τὴν εὐγένειαν ἡτὶς χαρακτηρίζεται μαθητὰς τῆς Σχολῆς τῶν Βούγενων. Η Ζιναΐδα καὶ ἐγέλασεν, ἔγω δὲ εὑρὼν τότε καρφὸν νὰ τῇ εἴπω, δοτὶ οἱ ἡτο τόσον ὄρατις. Ἐγώ μετὰ τοῦ Βαλόγγια μετέβη τὸν κῆπον, εἰς ὃν ύπηρχει αἰώρα. Τὸν ἐκάθισα ἐπ’ αὐτὸν ἥρχισα νὰ τὸν κινῶ. Βαλάνητο φέων τὴν στρατιωτικὴν μασίν του, μὲ τὰς χρυσᾶς ἐπιρραφὰς, κοκομβωμένα τοῦ λαιμοῦ, ως νὰ εύρισκετο εἰς παράταξιν.

— Ανοίξατε τὸ περιλαμίδιο σας, τῷ εἴπον, ἔτσι χωρεῖσθε.

— Δὲν πειράζει, ἔχωμεν συνηθίσει οὕτως καὶ ἔξαχτας τὰς νάσιστε νὰ άωρῆτε. Ο Βαλόγγια, ώμαίσας πολὺ τῆς αὐτοῦ, ίδιως δὲ οἱ ὄφαλοι του ἥταν δομοίστατοι. Ήσθ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον μεγίστην χαράν νὰ ἐπιδαψιλεύεται ηγετεῖσι εἰς τὸν μικρὸν στρατιωτην, καὶ ἡ καρδία μ στιγμὴν ἐκείνην καθησυχάζειν. Τώρα καὶ ἐμπρός είμα δάκι, ἐσκέφθην, ἐνῷ χθές... Ἐνεδυμήνην, ποῦ μοὶ ἡ μάχαιρα, νὰ ἀνεζητησα αὐτήν. Ο Βαλόγγιας τὴν μην ἐκείνην ἀπέσπασε στάχυν τὸν ἔκοψε, τὸν ἐπίσεν εἰς τὸ μετώπον καὶ παρεσκεύασε μικρὰν βραχιγώδη συ καὶ ἐσύριζεν. Ο Οὐθέλος ἐπράξε τὸ αὐτό, ἐστύριζε καὶ

‘Αλλα τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, πῶς ἔχλαυτεν αὐτὸς Οὐθέλος, εἰς τὰς χειράς τῆς Ζιναΐδος, δτε, ζητοῦσα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου τὸν ἥρωτην διατί εἶνα πειραλήγει. Τὰ δάκρυα μού ἐρρεον μετὰ τοιαύτης δυ ώστε αὔτη ἐφοβήθη. Τὶ ἔχετε, τι ἔχετε Βαλδεμάρη μ θέπουσα διτὶς δὲν ἀπήντων καὶ δὲν ἐπάουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐζήτησε νὰ φιλήσῃ τὰς ύγρας ἐκ τῶν δακρύων παρε ‘Αλλ’ ἔγω ἀπομακρυνθεὶς δόλιον, τῇ εἴπον, μέσω τι μῶν: Τὰ γνωρίζω δλα: διατί ἐπαίτητε μαζύ μου; ... ἐχρειάζετο δ ἔρως μου;

— Πταίω ἔγω, Βαλδεμάρη, ἀπεκρίθη η Ζιναΐδα... πταίω πολὺ, προσέθεσε, συμπλέκουσα τὰς χειράς. ἀνορίσας, πότας ἀμαρτίας ἐπράξα. ‘Αλλα πλέον δὲν μαζύ σας, σᾶς ἀγαπῶ, πιστεύσατε με... ἀλλὰ τι γν

Τι ἡδυνάμην νὰ τῇ ἀποκριθῶ; ‘Ιστατο ἐνώπιον μὲ παρετήσεις, ἔγω δὲ τὴν ἀντέβλεπον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ποδῶν... Μετὰ τὸν τέταρτον τῆς ςρας ἔτρε πειραλήγεις μετε τοιαύτης δυ ώστε δάκρυαν τὸν δάκρυαν, καίτοι ἐκ τῶν πολλῶν γελώτων διελύοντας τὰ δάκρυα. Εν τῷ περιλαμίδιο μου, μεταξὺ των διδέουτο μου προσέδεστα τὴν γωνίαν τῆς Ζιναΐδος, καὶ ζον ἐκ χαρᾶς, δταν αὔτη προσεπάθει νὰ μὲ ἀρτάση δόψος. Η Ζιναΐδα ἔκαμ μαζύ μου δτε, ζητειεν.

XX

Θὰ πειρηρχόμην εἰς λίαν δυσχερῆ θέσιν, εἴαν ἐπ νὰ διηγηθῶ, τὶ ὑπέφερον κατὰ τὴν πάροδον μαζύ ἀπὸ τῆς προτεραιας ἔξηρανίσθη, ή μᾶλλον μετεποίησεν εἰκόνης ἐκδρομῆς. Αἱ ημέσι ήταν ἀλλοκοτοι, πυρετώδεις, ἡτο χάσος εἰς δ τὰ μᾶλλον θετα συναίσθηματα, διέσα, ἐπλίδει, σνειρα, χαραὶ καὶ συνεμπιγνόντων. Προσεπάθησα νὰ ἐννοείσθη τὸν ἔα δτον ἡτο δυνατὸν εἰς τὴν ἡλικίαν μου τοῦτο, καὶ νὰ μ τὰ ἐν μέριστα, συμπλαινόντα. Απλούστατα ἔζων ἀπὸ τῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας, τότε μόνον εύρισκομην εἰς ἡν θέσιν την νύκτα ἐκοιμώμην ήσυχον καὶ ἀτάσαχον ὑπνον. Δὲ νὰ γνωρίζω, δτε μὲ ἡγάπων, μήτε ἐπεθύμουν νὰ δὲν μὲ ἡγάπων τὸν πατέρα μου ἀπέφευγον, ἀλλὰ νατίδα δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀποφύγω... Η παρουσία εἴσαιεν ως πύρ... ἀλλὰ δὲν ἐφρόντιζον νὰ μάθω τὶ τὸ καίδιον με καὶ τὸ καταφλέγον με, ηρχει δτι η ἀπεριφρίστον ηδονήν νὰ φλέγωμαι καὶ νὰ καταφλέγωμαι με τὸν κῆπον; Η παρουσία

τυρά ταῦτη. Ἀπέμενα πλέον μὲ τὰς ἐντυπώσεις μου, καὶ γῆδυνάμην νὰ ἀπομακρυνθῶ τῶν ἀναμνήσεών μου, ἔκλειον τοὺς ὄρθαλμούς μου καὶ ἀνέπολους τὰς παρελθούσας γρας, βιθυζόμενος εἰς τὴν ἔξτασιν καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτερών. Η κατάστασις αὕτη θὰ παρετείνετο ἀναμφιθέτη, ἐπὶ πολὺ, ἀντὶ ἀπροσδόκητον κτύπημα δὲν μὲ ἔξηγειρες ἡδυπαθοῦς τούτου ληθάργου, καὶ δὲν μὲ ἔρριπτε εἰς τὰς γρας.

ὑπιστρέψων ἡμέραν τινα δύνας γεματίσω κατόπιν γονητικοῦ περιπάτου, μετ' ἔκπλήξεως ἐπληροφορθήθην ὅτι θὰ ματίζα μόνος μου, διότι δὲ πατήρ μου εἶχεν ἀναχωρηση, εἰς μήτηρο μου ἥτο ἀσθενής, δὲν ἐπεδύμει νὰ γευματίσῃ καὶ υἱόθη εἰς τὸ κοιτώνα της. Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν ὑπηρετῶν ρινα κάτι τι, διπερ ἀδείκνυεν διτὶ συνέβη ἀσύνθετης τι ἔχω. . . Δὲν ἐτόλμησα νὰ τοὺς ἔρωτίσω, ἀλλὰ μεταξὺ μνήτο φίλος μου δὲ ἐπὶ τοῦ κυλικείου νεαρὸς Φίλιππος, τῶν στιχων καὶ ἀριστοτέχνης εἰς τὴν κιθάραν, εἰς αὐτὸν ἀπετάθην. Παρ' αὐτοῦ ἐπληροφορθήθην, διτὶ μεταξὺ πατέρος μου καὶ τῆς μητρός μου συνέβη τρομερὰ σκηνὴ, καὶ ὑπηρετριαὶ τὰ ἡκουσαν δλα μέχρι καὶ τῆς τελευταῖς χρονίαις τὰ πλεῖστα ἐλέγοντα γαλλιτι, ἀλλὰ ἡ ράπτρια τῆς οἴρης μου Μέσα, ἣ τις εἰχε πέντε ἔτη εἰς Παρισίους, τὰ στιχεῖα δλα ἡ μήτηρ μου κατηγόρει τὸν πατέρα μου ἐπὶ τίᾳ, προεθύσυται ἐκ τῆς γνωριμίας τῆς γειτονος δεσποιον διτὶ δὲ πατήρ μου κατ' ἄρχας ἥρνετο τοῦτο, ἀλλὰ καὶ θυμωθεὶς εἶπε σκληρότερον λόγον εἰς τὴν μητέρα μου τὴν ἡλικιαν της, ἔξι οὐδὲν ἔκλαυτε, διτὶ ἡ μήτηρ μου, τῷ περὶ ἐπιταγῆς τινος, ἥτις ἔδωκεν δὲ πατήρ μου πρὸς τὴν πριγκηπέσσαν, ἣ τις ἔζη τὸν τρελλὰ μετὰ τῆς κόρης ως ἐκ τούτου δὲ, δὲ πατήρ μου ἔθυμωσεν. "Ολὴ δὲ αὐτὴ ἡ μήτηρ προηλθεν ἐκ τῆς ληψεως ἐκ ἀνωνύμου ἐπιστολῆς, ἢ ποιαν εἶναι ἀγνωστον τις ἔγραψεν, διτὶ δὲ αὐτὰ δὲν δύκινος ἀνέστη ἀρρούμης τινος.

Μὰ μῆτως ἥτο τίποτε, μετὰ δειλίας ἥρωτησα τὸν Φίλιππον, ἀλλὰ καὶ τοὺς μούδες μου ἐπάγων, κάτι τι ρεμεν εἰς τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ στήθους μου.

Φίλιππος ἀπεκρίθη Ἑρότατα:

Θὰ ἥτο βεβαίως.

πέπεμψα τὸν Φίλιππον καὶ κατεκλίθην. Δὲν ἔκλαυσα, ρώτησα τὸν ἐσυτέν μου πῶς προῆλθε τοῦτο, δὲν ἔξεσμην δύως ἄλλοτε, μήτε μέμεφθην τοῦ πατέρος μου. Ἡ δὲ πέρι ἐγνωρίσα ἥτο ὑπέρτερον τῶν δυνάμεων μου· αὐτῇ τοικτὴ ἀποκάλυψις μὲ συνέτριβε... "Ολα, ἐτελείωναν, στὰ ἄνθη μου, ἐτάπησαν καὶ ἐκοίτοντο πέρι μυρι, ἐριμλε καὶ καταπατημένα. ("Επεται τὸ τέλος).

Η ΣΧΟΔΗ

ΤΗΣ ΓΑΣΝΑΙΑ ΠΟΛΙΑΝΑΣ

(Τὸ τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστού.)

(Συνέχεια)

— περχόμεθος ἐκ νέου εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς καρδινῆς διδασκαλίας. Ήερὶ τὴν δευτέραν ὥραν μετεσημορίαν, οἱ μαθηταὶ πεινῶντες, τρέχουσιν εἰς σκίαν. Μεθ' ὅλην ὄμως τὴν πεινάν των, παραμένουσιν ἀκόμη ὀλίγας στιγμας διὰ νὰ μάθωσι τοὺς μηδενὸς των.

— βαθμοὶ οὔτοι, οὐτινές δὲν δρίζουσι καρμίσιαν τοὺς ἀνησυχοῦσι πολὺ.

— Ἐγώ ἔλαβα 5(*) δομοῦ μὲ σταυρὸν ὁ Όλούδα, τὴν ἥρπαξε τὴν κουλούρα!

*Ἐν Ρωσίᾳ δ βαθμὸς 5 ἀντιπροσωπεύει τὸν μεγαλεί-

— Καὶ ἔγω 4! κραυγάζει ἔτερος.

Οι βαθμοὶ οὔτοι τοῖς δίδονται χάριν ἑαυτῶν τῶν ιδίων, ὅπως ἔχωσι μίαν ἔκτιμησιν τῆς ἐργασίας αὐτῶν. Καὶ δὲν ἀποδεικνύουσι τὴν δυσκαρεσκειαν αὐτῶν, εἰμὴ δάσκαλος ἡ ἔκτιμησις αὐτὴ εἰνὲ ἀδικος. Δυστυχία εἰς τὸν διδάσκαλον, δοτις, χωρὶς ποσῶς νὰ παρετηρήσῃ τὰς προσπαθείας ἐνὸς μαθητοῦ, παρέχει αὐτῷ βαθμὸν κατώτερον ἐκείνου, δοτις τὸν πρέπει! Τὸ παιδίον δὲν παύει νὰ τὸν ἐνοχλῇ, καὶ χύνει θερμὰ δάκρυα, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν ἐπιτύχη νὰ τὸν τροποποιήσῃ.

Οι κακοὶ, ἀλλὰ κατ' ἀξίαν δοθέντες βαθμοὶ, διατηροῦνται, μεθ' ὅλας τὰς διαιραρτυίας. Οι βαθμοὶ, ἀλλως, εἰνὲ λείψανα τοῦ πρώτου ὥμων ὄργανισμοῦ, καὶ ἀρχίζουσι νὰ πίπτωσιν εἰς ἀχρησίαν ἀφ' ἑαυτῶν.

Διὰ τὸ πρώτον μάθημα, διπερ ἐπεται μετὰ τὴν μεσημβρινὴν διακοπὴν, συναθροίζονται ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρωίαν καὶ συγχρόνως ἀναμένουσι τὸν διδάσκαλον. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου κατέχει τὴν ἱερᾶ ιστορία, ἡ ἡ ρωσική, καὶ ὅλαι αἱ τάξεις συνέρχονται ἐπὶ τὸ αὐτό. Συνήθως, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἀρχίζει τὸ μάθημα τοῦτο. "Ο διδάσκαλος ἵσταται ἡ κάθηται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, καὶ τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν τοποθετεῖται γύρω του, ἀμφιθεατρικῶς, ἀλλοι ἐπὶ τῶν θρανίων καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῶν πραπεζῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῶν παραθύρων.

"Ολα τὰ μαθήματα τῆς ἐσπέρας, καὶ πρὸ πάντων τὸ περὶ οὐ πρόκειται, διαφέρουσι τῶν πρωτενῶν κατὰ τοῦτο, δοτις ἐπικρατεῖ κατὰ τὴν ἐσπέραν αὐτῶν αὐτῆς τῶν πλήρης.

"Ἐρχεσθε εἰς τὸ σχολεῖον περὶ τὸ ἐσπεριγόνον λυκόφως. Δὲν βλέπετε φῶς εἰς τὰ παράθυρα, τὰ πάντα εἰνὲ ἡσυχα. "Η χιών στοιβάζεται ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, εἰς ἀσθενής καὶ βωβός ψίθυρος ἀκούεται μία κτίνησις δπισθεν τῆς θύρας, ἐν παιδίον, διπερ, φωνόμενον πλησίον τοῦ δρυφράκτου, ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας ἀνὰ δύο· αὐτὰ εἰνὲ τὰ μόνα σημεῖα, ἔξω φαίνεται, διτὶ οἱ μαθηταὶ εὐρίσκονται ἐκεῖ. Εἰσέρχεσθε εἰς τὴν τάξιν. Κάμνει σχεδὸν σκοτεινὰ δπισθεν τῶν παγκαένων νέλων. Οἱ μεγαλείτεροι, οἱ καὶ καλλίτεροι μαθηταὶ, ὀθούμενοι παρὰ τῶν ἄλλων πλησίετερον τοῦ διδάσκαλου, ὑψοῦται τὰς μικράς των κεφαλὰς καὶ διατηροῦσι τὰ ὅμματά των προσηλωμένα εἰς τὰ χείλη τοῦ διδάσκαλου. Η κορασίς τῆς ἐπαύλεως, ἐρειδομένη πάντοτε ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, μὲ τὸ πρόσωπον ἀπησχολημένον, νομίζεις, διτὶ θέλει νὰ καταπάτην ἐκάστην λέξιν ἐξερχομένην ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ διδάσκαλου.

'Ολίγον ἀπωτέρω κάθηνται οἱ οὐχὶ τόσον καλοὶ μαθηταὶ, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ μικροί. Οι τελευταῖοι οὔτοι ἀκροῶνται προσεκτικοὶ καὶ ἀπερροφημένοι, δοπως οἱ μεγάλοι. "Αλλα, μεθ' ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν, ηξεύρομεν διτὶ δὲν θὰ μαθητεύσουσι τὸν μαθητηρόν της, οὐτε ποτέ, καίτοι μηδημέντες ἀρκετὰ πρόγραμματα νὰ διατηρήσωσιν ἐν τῇ μηνή της αὐτῶν. "Ο εἰς στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ γείτονός του, δὲ πέτρος ἵσταται δρήιος ἐπὶ τραπέζης. Κάποτε δὲ, εἰς εἶς αὐτῶν, ὀλιγοθίνων πεπταῖνται τοῦ πλήθους δπισθεν τῆς πατέρας αὐτῶν.